

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-193)

Apr (2) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 13)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீதந்திரம் பதிமூன்றாவது அத்யாயம்

ஸ்ரீ:

1. அநுக்ரஹாத்மிகா சக்ர சக்திர்மே பஞ்சமீ ஸ்ம்ருதா
தாமிமாம் தத்வதோ வத்ஸ வதாமி தவ ஸாம்ப்ரதம்

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மி இந்த்ரனிடம் கூறத் தொடங்கினாள் - இந்த்ரனே!
அநுக்ரஹம் என்னும் என்னுடைய சக்தி, எனது ஐந்தாவது சக்தியாகிறது.
அவளைக் குறித்து உனக்கு நான் இப்போது உரைக்கிறேன்.

2. அவித்யயா ஸமாவித்தா அஸ்மிதாதி வசீக்ருதா:

மச்சக்த்யைவ திரோபூதாஸ் திரோதாநாபி தாநயா

பொருள் - அவித்யையால் சூழப்பட்ட ஜீவாத்மாக்கள், அஸ்மிதா எனப்படும்
அஹங்காரத்தால் பீடிக்கப்படுகிறார்கள். இதனால் என்னுடைய திரோதானம்
என்னும் சக்தியால் மூடப்படுகிறார்கள் (திரோதானம் என்பது ஆணவத்தை
உண்டாக்கி மறைப்பதாகும்).

3. உச்சாந்நீசே பதந்தஸ்தே நீசாதுத்பதயாலவ:

நிபத்தாஸ் த்ரிவிதைர் பந்தை: ஸ்தாந த்ரய விவர்த்திந:

பொருள் - பொதுவாகவே ஜீவாத்மாக்கள் தங்களுடைய உயர்ந்த நிலையில்
இருந்த தாழ்ந்த நிலையில் விழுகிறார்கள். ஆனால், மீண்டும் உயர்ந்த நிலைக்குச்

செல்ல முயன்றபடி உள்ளனர். அப்படிப்பட்ட ஜீவர்கள் மூன்றுவிதமான பந்தங்களால் பீடிக்கப்பட்டு மூன்று நிலைகளில் உள்ளனர்.

4. ஸம்ஸாராங்கார மத்யஸ்தா: பச்யமாநா: ஸ்வகர்மணா

ஸுகாபிமாநிநோ துக்கே நித்யமஜ்ஞாந தர்ஷிதா:

பொருள் - தங்களுடைய கர்மங்களின் காரணமாக அவர்கள் ஸம்ஸாரத்தின் நடுவில் சிக்கியபடி உள்ளனர். அவர்கள் இன்பத்தை நாடினாலும், தங்களுடைய அறியாமை காரணமாகத் துக்கத்தில் உழன்றபடியே உள்ளனர்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 193)

தொடர்ந்து சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-4) - ஏஷ ம ஆத்மா அந்தர்ஹ்ருதயே ஏதத் ப்ரஹ்ம - இந்த ஆத்மா எனது இதயத்தில் உள்ளது, இது ப்ரஹ்மம் - என்று கூறப்படுவதன் மூலம் அளவு கடந்த கருணை காரணமாக, நம்மைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு, நம்முடைய இதயத்தில் மிகவும் அருகில் வந்து அமர்ந்தது என்பது உணர்த்தப்பட்டது. அதன் பின்னர் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-4) - ஏதமித: ப்ரேத்யாபி ஸம்பவிதாஸ்மி - இங்கிருந்து புறப்படும் நான், அவனைச் சென்றடைவேன் - என்று கூறுவதன் மூலம், உபாஸனை மூலம் கிட்டப்பெறும் இலக்கு குறித்து உறுதியாகக் கூறப்பட்டது. தொடர்ந்துள்ள சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-5) - யஸ்ய ஸ்யாதத்தா ந விசிசித்ஸாஸ்தி - இத்தகைய உறுதி உள்ளவன் குறித்து எந்த ஐயமும் இல்லை - என்பதன் மூலம், தளராத உறுதியுடன் கூடிய உபாஸகன் இவ்விதம் ப்ரஹ்மத்தை அடைவதில் ஐயம் இல்லை என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே உபாஸனையின் பொருட்டே ப்ரஹ்மமானது மிகவும் சிறிய இடமான இதயத்தில் அணு அளவே உள்ளது என்று கூறப்பட்டது எனத் தேறுகிறது.

1-2-8 ஸம்போக ப்ராப்திரிதி சேத் ந வைசேஷ்யாத்

பொருள் - சரீரத்திற்குள் இருப்பதால், சுகதுக்கங்கள் போன்றவை பரமாத்மாவுக்கும் ஏற்படுமோ என்றால், அல்ல; வேறுபாடு உள்ளதால் ஆகும்.

பூர்வபக்ஷம் - உயர்ந்த ப்ரஹ்மமும் ஜீவாத்மா போன்று சரீரத்தினுள் உள்ளது என்று கொண்டால், சரீரத் தொடர்பு உள்ளதன் காரணமாக இன்பம் மற்றும்

துன்பம் ஆகியவற்றை ப்ரஹ்மமும் அனுபவிக்கவேண்டிய நிலை ஏற்படும் அல்லவோ?

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல; இன்பதுன்பங்களை அனுபவிப்பதன் காரணம் வேறுபடுவதால் ஆகும். சரீரத்தில் உள்ளதால் மட்டுமே ஜீவாத்மா இன்பதுன்பங்களை அனுபவிக்கும் நிலை ஏற்படுகிறது என்று கூறமுடியாது. கர்மங்கள் மூலம் உண்டாகும் புண்ணிய பாவ பலன்கள் மூலமாகவே அத்தகைய இன்பதுன்பங்கள் உண்டாகின்றன. பாவங்கள் அற்றவனாகிய பரமாத்மாவுக்கு இது பொருந்தாது. இதனை முண்டக உபநிஷத் (3-1-1) - தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாது அத்தி அந்சநந் அந்யோ அபி சாகசீதி - மரத்தில் உள்ள இரண்டு பறவைகளில் (ஜீவாத்மா, பரமாத்மா) ஒன்று பழங்களை உண்கிறது, மற்றொன்று அதனை நோக்கியபடி உள்ளது - என்றது காண்க.

ஸர்வத்ர ப்ரஸித்த்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 193)

இஹ ஸங்க்ரஹத: ஸ்ரீமாந் கோப்யதா சேஷீ ஸமாதிக தரித்ர:

சரணம் ஸர்வசரீரீ ப்ராப்ய: ஸேவ்யச்ச ஸாதுயிர்ப்வ்ய:

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகவும், காப்பவனாகவும், எஜமானனாகவும், தனக்கு நிகராகவோ உயர்ந்தவராகவோ யாரும் இல்லாதவனாகவும், உபாயமாகவும், அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாகவும், அடையப்பட வேண்டிய இலக்காகவும், வணங்கத்தக்கவனாகவும் உள்ளவனே ஸாதுக்களால் இந்த மூலமந்த்ரத்தில் சுருக்கமாக எண்ணப்பட வேண்டியவன் ஆவான்.

திருமந்த்ரத்தில் உணரவேண்டிய ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய

தன்மைகள்

மூலம் - இப்படி ப்ராப்யனான பரமாத்மாவை ப்ராபிக்கும் ஜீவாத்மா இத்திருமந்த்ரத்தாலே அநுஸந்தேயனாம்போது ஸ்ரீமத்ரக்ஷயத்வம், அநந்ய ரக்ஷயத்வம், ஸர்வத்ர ஸர்வதா ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகவத்த்வம், ஸுசீல ரக்ஷகவத்த்வம், புருஷகாரவத்த்வம், மஹாவிச்வாஸ யோகித்த்வம், ஸலக்ஷ்மீகதாஸத்வம், நித்ய தாஸத்வம், நிரூபாதிக தாஸத்வம், அநந்யார்ஹ தாஸத்வம், ஜ்ஞாநத்வம், ஆனந்தத்வம், ஸ்வயம் ப்ரகாசத்வம், ஸ்வஸ்மை பாஸமாநத்வம், அஹம் சப்த வாச்யத்வம், அணுபரிமாணத்வம், ஸூக்ஷ்மத்வம், சோதநாத்யநர்ஹத்வம், சதுர்விசதித்த்வ விலக்ஷணத்வம், அமலத்வம், ஈச்வராதந்யத்வம், ஜ்ஞாத்ருத்வம், ஆநுகூல்யாதி யோக்யத்வம், பரமபுருஷார்த்த

அபேக்ஷார்ஹத்வம், நியோக யோக்யத்வம், கைங்கர்ய யோக்யத்வம், ஸர்வஸாக்ஷாத்கார யோக்யத்வம்

விளக்கம் – இவ்விதம் அடையப்படவேண்டியவனாகிய பரமாத்மாவை அடைய முயலும் ஜீவாத்மா, இந்தத் திருமந்திரம் மூலம் எண்ணப்படும்போது அவனுக்கு உள்ள தன்மைகளாவன – மஹாலக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்துள்ள ஸர்வேச்வரனால் காக்கப்படுபவன், மற்ற யாராலும் காக்கப்பட இயலாதவன், எப்போதும் எங்கும் அனைத்துவிதங்களிலும் காக்கப்படுபவன், மிக உயர்ந்த குணங்கள் கொண்டவனால் காக்கப்படுபவன், மஹாலக்ஷ்மியால் சிபாரிசு செய்யப்படுபவன், மஹாவிச்வாஸம் என்னும் யோகம் உள்ளவன், மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரனுக்கு எப்போதும் தாஸனாக உள்ளவன், எப்போதும் அவர்களுக்குத் தாஸனாக உள்ளவன், எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி இயல்பாகவே அவர்களுக்குத் தாஸனாக உள்ளவன், மற்ற யாருக்கும் தாஸன் அல்லன், ஞானமயமானவன், ஆனந்தமயமானவன், தானாகவே ப்ரகாசிப்பவன், தனக்குத்தானே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்பவன், “நான்” என்பதால் குறிக்கப்படுபவன் (ஆத்மா), அணு அளவே உள்ளவன், மிகவும் நுண்ணியமானவன், அறுக்கவோ எரிக்கவோ இயலாதவன், இருபத்து நான்கு தத்துவங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன், தோஷங்கள் அற்றவன், ஈச்வரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன், எப்போதும் அறியும் தன்மை கொண்டவன், அனுபவிக்கத் தகுந்த அனைத்தையும் அனுபவிக்கும் தகுதி கொண்டவன், மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்தை விரும்பும் தகுதி உள்ளவன், ஸர்வேச்வரனால் கைக்கொள்ளப்படத் தகுந்தவன், பகவானுக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்யத் தகுதி உள்ளவன், அனைத்தையும் நேரடியாகக் காணும் திறன் கொண்டவன்.

மூலம் – நிரதிசய ஆனந்த யோக்யத்வம், பராபேக்ஷை கர்த்தருத்வம், ஸோபாதிக ஸ்வாமித்வம், பாகவத சேஷித்வம், பாகவத கிங்கரத்வம், அநந்யோபாயத்வம், அவித்யாதிமத்த்வம், கரணாதிஸாபேக்ஷை ஜ்ஞாந விகாஸவத்த்வம், ஸம்ஸார பயாக்ராந்தத்வம், அவித்யாதி நிவ்ருத்தி ஸாபேக்ஷைத்வம், அகிஞ்சநத்வம், ஈச்வர ஸௌஹார்த்தாதிமத்த்வம், ஸதாசார்ய ப்ராப்திமத்த்வம், ஸாத்யோபாய

அநுஷ்டான அர்ஹத்வம், உபாயநிஷ்டத்வம், மஹாப்ரபாவத்வம், விசிஷ்ட வேஷத்தாலே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார விஷயத்வம், அக்ஷயத்வம், ஸ்வதோ பஹுத்வம், அஸங்க்யாதத்வம், ஈச்வர வ்யாப்யத்வம், ஈச்வர நியாம்யத்வம், ஈச்வர தார்யத்வம்,

விளக்கம் - எல்லையற்ற ஆனந்தம் பெறக்கூடிய தகுதி உள்ளவன், ஸர்வேச்வரனுடைய விருப்பத்துக்கு இணங்க செயல் புரிபவன், ஒரு சில கட்டங்களில் ஒரு சிலவற்றுக்கு எஜமானன், அடியார்களுக்கு அடிமையாக உள்ளவன், அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்பவன், ஸர்வேச்வரன் அல்லாது வேறு உபாயம் இல்லாதவன், அவித்யை முதலியவற்றால் பீடிக்கப்படுபவன், தன்னுடைய உடல் உறுப்புகள் மூலம் ஞானம் மலரும்படியாக உள்ளவன், ஸம்ஸார பயம் என்னும் முடிச்சுகளால் கட்டப்படுபவன், தன்னுடைய அவித்யை முதலானவை அகலும் வழி பார்த்து உள்ளவன், ஸர்வேச்வரன் தன்னைக் காக்க தன்னிடம் முதல் ஏதும் இல்லாதவன், ஸர்வேச்வரனுடைய நட்பு போன்ற பல நன்மைகளைக் கொண்டவன், நல்ல ஆசார்யனை அடைய முயல்பவன், பக்தி அல்லது ப்ரபத்தி என்பதான ஸாத்யோபாயங்களைக் கைக்கொள்ளும் தகுதி கொண்டவன், தான் பற்றியுள்ள உபாயத்தில் உறுதியாக உள்ளவன், உயர்ந்த ப்ரபாவங்கள் கொண்டவன், சரீரம் முதலானவற்றுடன் கூடியுள்ளதால் ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம் போன்றவற்றுக்கு இலக்காக உள்ளவன், எந்தவிதத்திலும் தேயாதவன் (அழியாதவன்), தன்னைப் போன்று பலரையும் கொண்டவன் (பல ஆத்மாக்கள் உண்டு), எண்ணற்றவர்களில் ஒருவன், ஸர்வேச்வரனால் வ்யாபிக்கப்பட்டவன், ஸர்வேச்வரனால் நியமிக்கப்படுபவன், ஸர்வேச்வரனால் தாங்கப்படுபவன்.

மூலம் - இவற்றின் நியமமடியாக வந்த ஈச்வர சரீரத்வம், ஈச்வர லீலாரஸ ஹேதுத்வம், ஈச்வர போகோபகரணார்ஹத்வம், தததீந கதித்வம், தததீந தத் ப்ராப்தித்வம், ஐச்வர்ய கைவல்ய நிரபேக்ஷகத்வம், பகவத் ப்ராப்தயர்த்தித்வம், ஸர்வா வித்யோந்முக்கத்வம், ஆவிர்பூத ஸ்வரூபத்வம், ஸர்வ த்ருஷ்டத்வம், ஸர்வப்ரகார பகவதநுபவைக போகத்வம், நிரதிசயாநந்தத்த்வம், பகவத் போகார்த்த போக்த்ருத்வம், ஐச்சிக விக்ரஹாதிமத்த்வம், இச்சாவிகாத ரஹிதத்வம், ஈச்வர லக்ஷண வ்யதிரிக்த பரமஸாம்யம், அசேஷ கைங்கர்யைக ரதித்வம், அபுநராவ்ருத்திமத்த்வம் என்று இவை ப்ரதானங்களாகக் கொண்டு இவற்றைத்

துவக்கி வரும் மற்றும் மற்றுள்ள ப்ராமாணிகார்த்தங்களும் எல்லாம் இப்பதங்களில் அடைவே சப்த ஸாமர்த்யத்தாலும் அர்த்த ஸ்வபாவத்தாலும் அநுஸந்தேயங்கள்.

விளக்கம் – மேலே கூறப்பட்ட பலவற்றின் காரணமாக உண்டாகும் தன்மைகளான ஸர்வேச்வரனுடைய சரீரமாக இருத்தல், ஸர்வேச்வரனுடைய லீலைகளுக்குக் காரணமாக இருத்தல், ஸர்வேச்வரன் அனுபவிக்கத்தகுந்தவனாக இருத்தல், தன்னுடைய இலக்கை எட்டும் மார்க்கம் ஸர்வேச்வரனைச் சார்ந்திருத்தல், அந்த இலக்கை அடைதலும் ஸர்வேச்வரனைச் சார்ந்திருத்தல், ஐச்வர்யம் அல்லது கைவல்யத்தை எதிர்பாராமல் இருத்தல், பகவானை அடைதலையே எண்ணியிருத்தல், அவித்யை முதலான தோஷங்களிலிருந்து விடுபடுதல், தானாகவே தன்னுடைய ஸ்வரூபம் வெளிப்படுதல், முக்தி நிலையில் அனைத்தையும் காணும்படி இருத்தல், பகவத் அனுபவம் என்பதிலேயே அனைத்துவிதமான இன்பங்களையும் அனுபவித்தல், எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்டிருத்தல், பகவான் அனுபவிப்பதற்காக மட்டுமே இருத்தல், முக்தி நிலையில் தான் விரும்பும் வடிவத்தை தன்னுடைய விருப்பத்தின்படி எடுத்தல், தடையில்லாத இச்சை கொண்டிருத்தல், ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே உரிய தன்மைகள் தவிர்த்து மற்ற அனைத்திலும் அவனைப் போன்றே இருத்தல், பலவிதமான கைங்கர்யங்கள் செய்வதில் ஆனந்தம் கொள்ளுதல், மோக்ஷம் பெற்ற பின்னர் மீண்டும் திரும்புதல் இல்லாமை போன்றவை தொடங்கி, ப்ரமாணங்களில் காணப்படும் மற்ற பல தன்மைகளும் திருமந்த்ரத்தில் உள்ள பதங்களில் சப்தம் மூலமும், அர்த்தம் மூலமும் வெளிப்படுகின்றன.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 13)

39. அத்யயநஜ்ஞாநா நுஷ்டாநங்களாலே ப்ராஹ்மண்யமாகிறாப்போலே சந்தங்க
ளாயிரமுமறியக் கற்றுவுல்லாரானால் வைஷ்ணவத்வ ஸித்தி.

அவதாரிகை - இனி இரண்டுதலைக்கும் ப்ராஹ்மண்ய வைஷ்ணவத்வ
ஸித்திஹேது நியமங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் - (அத்யயநே த்யாதியால்).

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்ட இரண்டு பிரிவினர்களில் ஒரு பிரிவினர் அந்தணர்
ஆவதும், மற்றொரு பிரிவினர் வைஷ்ணவர் ஆவதும் எப்போது என்ற கேள்விக்கு
விடை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய:” என்கிறபடியே ப்ரதமம்
வேதத்தை ஆசார்யோச்சாரணா நூச்சாரண முகேந அக்ஷரராசிக்ரஹணம்
பண்ணுகையாகிற ததநுரூபமான அநுஷ்டாநமுண்டானால் ப்ராஹ்மண்யம்
ஸித்திக்குமாபோலே,

விளக்கம் - ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய: - வேதங்கள் கற்கப்பட வேண்டியவை ஆகும்
- என்பதற்கு ஏற்ப முதலில் வேதங்களை ஆசார்யன் உச்சரிக்கும் முறை மூலமாக
எழுத்துக்களுடைய தொகுப்புகளை அறிந்து கொள்ளுதல் என்னும் செயலைச்
செய்யவேண்டும். அடுத்து மீமாம்ஸ சாஸ்த்ரம் கேட்பது மூலமாக
வேதவாக்கியங்களில் பொதிந்துள்ள ஆழ்பொருளை அறியும் ஞானம்

உண்டாகுகிறது. பின்னர் அதற்கு ஏற்றபடி ஒழுக்கங்கள் உண்டாகும்போது அந்தணன் ஆகும் தன்மை உண்டாகிறது. இதே போன்று

வ்யாக்யானம் - “சந்தங்களாயிரம்” என்கிறபடியே ச்சந்தோரூபமாய் ஸஹஸ்ர சாகையாயிருக்கிற திருவாய்மொழியை, “அறியக் கற்று வல்லார் வைட்டணவர்” என்கிறபடியே, “அத்யேதவ்யம் த்விஜ ச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம்” என்கிற ப்ரகாரத்திலே ஆசார்யோச்சாரணா நூச்சாரணமுகேந அப்யஸிக்கையாகிற அத்யயநத்தைப் பண்ணி, உபதேசமுகத்தாலே ததர்த்த ஜ்ஞாநம் பிறந்து ததநூரூபமாக அநுஷ்ட்டிக்கவும் வல்லாரானாலாய்த்து வைஷ்ணவத்வம் ஸித்திப்பதென்கை.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (10-9-11) - சந்தங்களாயிரம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி வேதங்களுடைய ரூபமாகவே ஆயிரம் சாகைகள் கொண்டதான திருவாய்மொழியை, திருவாய்மொழி (5-5-11) - அறியக் கற்று வல்லார் வைட்டணவர் - என்பதற்கு ஏற்ப, அத்யேதவ்யம் த்விஜ ச்ரேஷ்டை: வேதரூபமிதம் க்ருதம் - வேதரூபமாகச் செய்யப்பட்ட இந்தத் திருவாய்மொழி அந்தணர்களால் அத்யயனம் செய்யத்தக்கது - என்று கூறும் விதத்தில், ஆசார்யனுடைய உச்சரிக்கும் முறை மூலமாக அறிதல் என்ற அத்யயனம் செய்யவேண்டும். பின்னர் உபதேசம் மூலமாகத் திருவாய்மொழியின் ஆழ்பொருளை அறிந்து, அதற்கு ஏற்றபடி நடத்தல் வேண்டும். அப்போது வைஷ்ணவன் ஆகும் தன்மை ஏற்படுகிறது.

38. இந்தவுட்பொருள் கற்றுணர்ந்து மேலைத்தலைமறையோ ராகாதாரை அயற்சதுப்பேதிமாரென்று உத்பத்தி நிரூபிக்கும்.

அவதாரிகை - அந்த வேதாத்யயநாதிகளுடைவர்களுக்கு இந்த வேதாத்யயநாதிகள் இல்லாதவளவில் வைஷ்ணவத்வாஸித்தி யொழிய ப்ரஹ்மண்யஹாநி இல்லையே யென்னச் சொல்லுகிறது (இந்த வித்யாதி).

விளக்கம் - ஒருவர் வேத அத்யயனம் செய்து, அவற்றின் ஆழ்பொருள் அறிந்து, அதன்படி ஒழுக்கத்துடன் நடக்கிறார்; ஆனால் அவர் திருவாய்மொழியை

அத்யயனம் செய்யவில்லை என்றால் அவருக்கு வைஷ்ணவனாகும் தன்மை இல்லாமல் போகும் அல்லாமல், அவர் அந்தணர் என்றிருக்க எந்தக் குறையும் இல்லை அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள்” என்று உபநிஷத் குஹ்யமான இந்த த்ராவிட வேதார்த்தத்தை, “கற்றுணர்ந்த மேலைத்தலை மறையோர்” என்கிறபடியே ஆசார்யோபதேச முகேந கற்றறிந்த உத்க்ருஷ்டரான வேதாந்திக ளாகாதாரை, “அயல்சதுப்பேதிமார்” என்று, வேதாத்யயந ப்ரயோஜநம் ஈச்வரனை யுள்ளபடி யறிந்து ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தம் கைங்கர்யமென்றிருக்கையா யிருக்க இந்த ஜ்ஞாநபாவத்தாலே நாலு வேதங்களையும் அதிகரித்திருக்கச்செய்தே அந்த வேதத்தோடு தங்களுக்கு ஒட்டின்றி அதுக்கு அசலானவர்களென்று அறுதியிட்டு, “விஷ்ணுபக்தி விஹீநோ ய: ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த வேத்யபி, ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய த பவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம்” என்கிறபடியே இவர்கள் ப்ராஹ்மணரல்லரென்று உத்பத்தி ஆராயப்படுமென்கை. “ய: புத்ர: பிதரம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்யரேதஸம், யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்யரேதஸம்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு (9) - மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள் - என்பதற்கு ஏற்ப உபநிஷத்துக்களுடைய மறைபொருளாக உள்ள தமிழ் வேதமாகிய திருவாய்மொழியின் ஆழ்பொருளை, முதல் திருவந்தாதி (66) - கற்றுணர்ந்த மேலைத்தலை மறையோர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆசார்யனிடமிருந்து கற்று அறிந்து கொண்டு, மிகவும் சிறந்த வேதாந்திகள் என்று ஆகாமல் சில அந்தணர்கள் இருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்டவர்கள், திருமாலை(39) - அயல்சதுப்பேதிமார் - என்பதற்கு ஏற்ப வேதங்களைக் கற்று அவற்றின் ஆழ்பொருளை அறிவதன் பயனாவது, ஸர்வேச்வரனை உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு, ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உயர்ந்த பேறு என்பது அவனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் மட்டுமே ஆகும் என்னும் ஞானம் இல்லாமல், நான்கு வேதங்களையும் நன்றாக அறிந்திருந்தாலும், அத்தகைய வேதங்களுடன் தங்களுக்கு ஒட்டுதல் இல்லாத காரணத்தால் அதற்கும் புறம்பானவர்களே ஆகிறார்கள் என்று முடிவு செய்யப்படுகிறது. ஆகவே, விஷ்ணுபக்தி விஹீநோ ய:

ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த வேத்யபி, ப்ராஹ்மண்யம் தஸ்ய த பவேத் தஸ்யோத்பத்திர் நிரூப்யதாம் - யார் ஒருவன் அனைத்து வேதங்களையும் நன்றாக அறிந்தவனாக உள்ளபோதிலும், மஹாவிஷ்ணுவிடம் பக்தி இல்லாமல் இருந்தான் என்றால், அவனுக்கு அந்தணனாக உள்ள தன்மை ஏற்படாது; அவனுடைய பிறவியானது ஆராயப்படவேண்டும் - என்பதற்கு ஏற்ப, அவர்கள் அந்தணர்கள் அல்லர் என்று கருதப்பட்டு, அவர்கள் பிறவி குறித்து ஆராயப்படும். மேலும் ய: புத்ர: பிதரம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்யரேதஸம், யோ விஷ்ணும் ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாதந்யரேதஸம் - எந்த ஒரு புத்திரன் தந்தையை வெறுக்கிறானோ அவன் வேறு ஒருவனுக்குப் பிறந்தவன் என்று அறியப்படவேண்டும்; யார் ஒருவன் மஹாவிஷ்ணுவை வெறுக்கிறானோ அவன் சண்டாளனுக்குப் பிறந்தவன் என்று அறியப்படவேண்டும் - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - ஆக “கர்ம கைங்கர்யங்கள்” என்று தொடங்கி இவ்வளவாக இரண்டும் இன்னதுக் கருகுணமென்றும், இவற்றுக்கு ப்ரேக ஆச்ய விஷயபேதங்களும், இவற்றின் ஸாதாரணாஸாதாரணத்வமும், அஸாதாரணாந்வயத்தில் ஸாதாரண நிவ்ருத்தியும், கைங்கர்ய நிஷ்டர்க்கு கர்மநிஷ்ட்டரோடு பொருந்தாமையும், அதுக்கடியான இருவருடையவும் ஜந்மநிரூபக கூடஸ்த பேதங்களும், இருவர்க்கும் ப்ராஹ்மண்ய வைஷ்ணவத்வ ஸித்தி ஹேதுக்களும் த்ராவிட வேதார்த்த ஜ்ஞாநாபாவத்தில் ஸ்வ அதீத வேதாந்வயராய் நிஹீநத்வ புத்த்யர்ஹராம்படியும் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - ஆகவே சூர்ணை (26) - கர்ம கைங்கர்யங்கள் - என்று தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய கீழே உள்ள பலவும் கூறப்பட்டது:

- கர்மம் மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டும் இதற்கு, இதற்கு ஏற்றது
- கர்மம் மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டையும் செய்யும்படியாகத் தூண்டுவது இன்னது
- இவை இரண்டுக்கும் அதிகாரிகள் யார்
- இவை இரண்டுக்கும் இலக்கு இன்னது, தனித்தன்மை இன்னது

- கைங்கர்யத்தின் தனித்தன்மை என்பதை ஒட்டிச் செய்யும்போது, பொதுத்தன்மை தானாகவே அகலுதல்
- கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு, கர்மங்களில் ஈடுபடுபவர்களிடம் பொருந்தாமை
- இதற்கு அடிப்படையாக உள்ள இருவருடைய பிறவி, பெயர், மூலபுருஷர்களில் உள்ள பேதங்கள்.
- இவர்களுக்கு அந்தணனாகும் தன்மை மற்றும் வைஷ்ணவனாகும் தன்மை ஏற்படும் காரணங்கள்
- தமிழ்வேதமாகிய திருவாய்மொழியின் ஆழ்பொருளை அறியாதபோது, தாங்கள் நன்றாகக் கற்ற வேதங்களுடைய தொடர்பும் அற்றுப்போனவர்களாக, இவர்கள் அந்தணர்கள்தானோ என்று பிறவியை ஆராயும்படி உண்டாகும் நிலை.

39. எவ்வுலகத் தெவ்வெவையு மென்கையாலே வேதம் பஹுவிதம்.

அவதாரிகை – இனிமேல் “சந்தங்களாயிரம்” என்று திருவாய்மொழிக்குச் சொன்ன வேதத்வத்தை ஸாதிக்கக்கோலி ப்ரதமம் ஏவம்விதமாயிருப்பதொரு வேதமுண்டோ வென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணுகிறார் – (எவ்வுலகத்தித் யாதியால்).

விளக்கம் – அடுத்து, திருவாய்மொழியில் (10-9-11) - சந்தங்களாயிரம் - என்று திருவாய்மொழிக்கு வேதத்தின் தன்மை கூறப்பட்டது; இதனை உறுதியாக உரைக்கும் விதத்திலும், இப்படிப்பட்ட தன்மை கொண்ட வேதம் உள்ளதா என்று கேட்கும் கேள்விக்கு விடை அளிக்கும் விதத்திலும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “ஓதுவாரோத்தெல்லாம் மெவ்வுலகத் தெவ்வெவையும்” என்கையாலே வேதமானது அத்யேதாக்களினுடைய பேதத்தாலும் லோக பேதத்தாலும் பஹுவிதமாயிருக்குமென்கை. ஆகையால் அதிலே இதுவும் ஒருவிதமென்று கருத்து.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-1-6) - ஒதுவாரோத்தெல்லாம் மெவ்வுலகத் தெவ்வெவையும் - என்று கூறப்படுவதால், வேதமானது அத்யயனம் செய்யும் அதிகாரிகளுக்கிடையே காணப்படும் வேற்றுமை, உலகில் உள்ள வேற்றுமை போன்றவற்றால் பலவிதமாக உள்ளது. ஆகவே அவற்றில் திருவாய்மொழியும் ஒரு விதம் ஆகிறது என்று கருத்து.

40. இதில் ஸம்ஸ்க்ருதம் த்ராவிடமென்கிற பிரிவு ருகாதி பேதம்போலே.

அவதாரிகை - ஆனால் ஏகபாஷையா யிருக்கவேண்டாவோ? ஸம்ஸ்க்ருதமும் த்ராவிடமும் அந்யோந்யம் பேதித்திரா நின்றதீ யென்னுச் சொல்லுகிறது - (இதில் இத்யாதி).

விளக்கம் - ஆனால் ஒரே போன்ற மொழியில் அமைந்திருக்க வேண்டாமோ? வடமொழி, தமிழ்மொழி என்று ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட மொழிகளில் அமையுமோ என்ற கேள்விகளுக்கு இங்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படி பஹுவிதமான இவ்வேதத்தில் “ஸம்ஸ்க்ருத வேதம், த்ராவிடவேதம்” என்கிற பிரிவு ஸம்ஸ்க்ருத அம்சந் தன்னில் ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், அதர்வணவேதம் என்கிற பிரிவுபோலே யென்கை. இத்தால் வேதராசி ஒன்றாயிருக்கச் செய்தே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷா ரூபமான வஸ்து தன்னிலே ருகாதி ரூபேண பலபடியாகப் பிரிந்தாப்போலே பாஷாபேதேதநவும் இப்படி பிரிந்திருக்கு மென்றபடி.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பலவிதமாக உள்ள வேதத்தில், “வடமொழி வேதம், தமிழ் வேதம்” என்றுள்ள பிரிவு என்பது, வடமொழியில் உள்ள வேதமானது ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம் மற்றும் அதர்வண வேதம் என்று பிரிந்துள்ளது போன்றாகும். ஆக, வேதங்களுடைய தொகுப்பு என்பது ஒன்றாகவே இருந்தாலும், வடமொழியில் உள்ள வேதத்தில் ருக்வேதம் போன்ற பிரிவுகள் உள்ளது போன்று மொழி வேற்றுமை காரணமாகவும் இவ்விதம் பிரிந்துள்ளது என்று கருத்து.

41. செந்திறந்த தமிழென்கையாலே ஆகஸ்த்யமு மநாதி.

அவதாரிகை - அப்படி சொல்லலாமோ? ஸம்ஸ்க்ருத பாஷைபோலே த்ராவிட பாஷை அநாதியன்றே, ஆகஸ்த்யமன்றோவிது? என்னச் சொல்லுகிறது - (செந்திறத்த வித்யாதி).

விளக்கம் - இவ்விதம் கூற இயலுமோ? வடமொழி என்பது எல்லையற்ற காலமாக இருந்து வருவதாகும். ஆனால் தமிழ் என்பது அவ்விதம் அல்லவே! தமிழானது அகஸ்த்தியரால் ஏற்பட்டது அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி” என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தோடே ஸஹ படிதமும் ப்ரதமோக்தமுமாகையாலே அகஸ்த்ய ப்ரகாசிதமான மாத்ரங் கொண்டு ஆகஸ்த்யமென்று சொல்லப்படுகிற த்ராவிடமும் அநாதியாயுள்ள தென்கை. இத்தால் அநாதித்வம் ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட ஸாதாரண மென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - திருநெடுந்தாண்டகம் (4) - செந்திறத்த தமிழோசை வடசொல்லாகி - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தமிழானது வடமொழியோடு ஒன்றாகவே கூறப்படுவதாலும், வடமொழிக்கு முன்பே உள்ளது என்று கூறப்படுவதாலும், தமிழ் மொழியானது எல்லையற்ற காலமாக உள்ளது என்பது தெளிவாகிறது. அகஸ்த்தியரால் உலகத்தில் விளக்கப்பட்ட காரணத்தால் தமிழானது “ஆகஸ்த்யம்” என்று கூறப்படுகிறது. ஆகவே எல்லையற்ற காலமாக உள்ள தன்மை என்பது வடமொழி மற்றும் தமிழ் ஆகிய இரண்டுக்கும் உள்ளது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 158)

2-8-4 புலனைந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி

நலமந்த மில்லதோர் நாடு புகுவீர்

அலமந்து வீய அசுரரைச் செற்றான்

பலமுந்து சீரில் படிமினோ வாதே.

பொருள் - தங்களுடைய புலன்களுக்குப் புலப்படும் விஷயங்கள் ஐந்திலும் பொருந்தும்படியாக பொறி போன்று அகப்படுத்தவல்ல ஐந்து இந்திரியங்களுடைய பிடியில் இருந்து அகன்று, எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்டதும் தனித்தன்மையுடன் கூடியதும் ஆகிய பரமபத்திற்குச் செல்லக்கூடியவர்களே! அசுரர்களை அவர்களுடைய மனம் சுழன்று அழியும்படியாக வீழ்த்தியவனுடைய பலம் தொடக்கமாக உள்ள பலவிதமான குணங்களில் எப்போதும் மூழ்கியபடி இருப்பீர்களாக.

அவதாரிகை - அவனுடைய ஈச்வரத்வத்தில் கண்ணழிவற்றிருந்தது; இனி "இதுக்கு அவ்வருகில்லை என்று நன்மை பெறவேணும்" என்றிருப்பார் அவனைக் கடுக ஆச்ரயிக்கப் பாருங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் அவனுடைய ஈசுவரத்தன்மை என்பது எந்தவிதமான அசைவும் இன்றி உறுதியுடன் உள்ளது என்றார். இந்தப் பாசுரத்தில், “இனி அவன் அல்லாமல் அடையக்கூடிய நன்மை ஏதும் இல்லை (அல்லது) அதனைப் போன்று வேறு ஏதும் இல்லை என்ற நன்மையைப் பெறவேண்டும்” என்று எண்ணுபவர்கள் மிகவும் விரைவாக அவனை அடைவதற்கு முயல்வீராக என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (புலன் இத்யாதி) புலனைந்து என்கிறது - விஷயங்களையாய், அவற்றிலே ப்ரவணமாகக் கடவவான பொறியைந்து உண்டு - ச்ரோத்ராதிகள்; அவற்றுக்கு வச்யராகை தவிர்ந்து. சில பதார்த்தங்களை வறைநாற்றத்தைக் காட்டி முடிக்குமாபோலே, சப்தாதிகளிலே மூட்டி நசிப்பிக்கையாலே, இந்த்ரியங்களை - “பொறி” என்கிறது. இத்தால் பரிச்சிந்த வஸ்து க்ராஹகமான இந்த்ரிய வச்யராகை தவிர்ந்து. (நலம் இத்யாதி) நன்மைக்கு முடிவின்றிக்கே யிருக்கிற நாட்டிலே புகவேண்டியிருப்பீர்! “ஸ்வவிநாசங்காண் மோசஷம்” என்கையன்றிக்கே, ஆப்ததமரான இவர் நன்மைக்கு முடிவில்லாததொரு தேசவிசேஷமுண்டாக அருளிச்செய்து வைத்தாரிறே. (புகுவீர்) இப்பேற்றுக்கு இசைவே அதிகாரம் என்கிறார். அது ஒரு நாடுமுண்டாய், “அது பெறவேணும்” என்னும் நசையுமுண்டானாலும், ப்ரபல விரோதிகள் கிடக்குமாகில் ப்ரயோஜநமில்லையே என்னில், (அலமந்துவீய அசுரரைச் செற்றான்) விரோதி போக்குகை நம் பணியோ? என்கிறார். தடுமாறி முடிந்துபோம் படி அஸுரவர்க்கத்தை அழியச்செய்தான்.

விளக்கம் - (புலன் இத்யாதி) - “புலப்படும்” என்றால் “அறியப்படும்” என்று கருத்து. புலன் ஐந்து என்றால் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை மற்றும் நாற்றம் என்பதான ஐந்து விஷயங்களை. அவற்றில் ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டினை உண்டாக்கவல்ல பொறிகள் ஐந்து உள்ளன; அவையாவன - நாக்கு, கண், மெய், காது மற்றும் மூக்கு ஆகும். அவற்றுக்கு வசப்பட்டு நிற்பதைத் தவிர்த்து. இங்கு இந்த்ரியங்களை ஏன் பொறி என்று கூறினார். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். எலி, பெருச்சாளி போன்றவற்றை தாழ்ந்த உணவுப்பொருள்கள் அல்லது தாழ்ந்த மணம் வைத்துப் பிடிப்பது போன்று, ஓசை முதலான தாழ்ந்த விஷயங்களில் ஆசையை ஏற்படுத்தி அழிப்பதால், இந்த்ரியங்களைப் பொறி என்கிறார். இதன் மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவில் மட்டுமே உள்ளதான பொருள்களைப் பற்றுகின்ற இந்த்ரியங்களுக்கு

வசப்பட்டு நிற்பதைத் தவிர்த்து என்கிறார். (நலம் இத்யாதி) - நன்மை என்பது எல்லையற்று உள்ளதான பரமபதத்தில் புகும்படி இருப்பீராக. “இந்தச் சரீரம் அழிதல் என்பதே மோகஷம் ஆகும்” என்று சிலர் கூறும் கருத்து போன்று அல்லாமல், நம்பத்தகுந்தவர்களில் மிகவும் உயர்ந்தவராகிய நம்மாழ்வார் நன்மைக்கு முடிவு என்பதே இல்லாதபடி உள்ள பரமபதம் உள்ளது குறித்து அருளிச்செய்தார். (புகுவீர்) - இந்தப் பேற்றை அடைவதற்குத் தகுதி ஏதேனும் உண்டா என்றால், ஏற்றுக்கொள்ளுதல் மட்டுமே போதுமானது என்கிறார். சரி, அப்படி ஒரு பரமபதம் என்று உள்ளது, அதற்குச் செல்ல நாங்கள் விரும்புகிறோம் என்றாலும், அதனைத் தடுக்க நம்மிடம் பல விரோதிகள் உள்ளதால், விருப்பம் மட்டும் கொண்டு எந்தப் பயனும் இல்லையே என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (அலமந்துவீய அசுரரைச் செற்றான்) - அப்படிப்பட்ட விரோதிகளை அழிப்பது நம்முடைய செயலோ என்கிறார். அதாவது, தடுமாறி நின்று அழிந்து போகும்படியாக அசுரர் கூட்டத்தினை அழியும்படிச் செய்தவன், நாம் பரமபதம் செல்வதற்குத் தடையாக உள்ள விரோதிகளை அழிக்கமாட்டானோ என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அவனுடைய, (பலமுந்து சீரில் படிமின்) பலம் முற்பட்டிருக்கிற கல்யாண குணங்களிலே ப்ரவணராகுங்கோள். “ஸுஸுகம் கர்த்துமவ்யயம்” என்னும்படி, ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலே, ஸாதநதசையே தொடங்கி இனிதாயிருக்குமிறே. (ஓவாதே) “அபர்வணி கடல் தீண்டலாகாது” என்னுமாபோலே ஒரு நியதியில்லை இதுக்கு; மாறாதே ஆசிரயிக்கப் பாருங்கோள். தமக்கு ரஸித்தபடியாலே, இடைவிடாமல் அநுபவியுங்கோள் என்கிறார் என்றுமாம். “நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின்” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட அவனுடைய (பலமுந்து சீரில் படிமின்) - பலனை அளிக்கவல்லதான திருக்கல்யாணகுணங்களில் ஈடுபாடு உடையவர்களாக இருப்பீர்களாக. கீதை (9-2) - ஸுஸுகம் கர்த்துமவ்யயம் - செய்வதற்கு மிகவும் எளிதாக உள்ளதால் சுகமானது, அழிவற்றது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இறுதியில் உறுதியாகச் சுகமாக உள்ள தன்மை என்பது நிச்சயிக்கப்பட்டதால், தொடக்கம் முதலாகவே இனியதாக உள்ளதை. (ஓவாதே) - “பெளர்ணமி அல்லாத நாட்களில்

ஸமுத்திரத்தில் நீராடுதல் கூடாது” என்பது போன்றதான விதிகள் ஏதும் இதற்கு இல்லை. மனம் மாறாமல் உறுதியுடன் அவனுடைய திருவடிகளை அண்டி நிற்பீர்களாக. அல்லது அந்த இன்பம் என்பது தனக்கு மிகவும் இனிமையாக இருந்த காரணத்தால், இடைவிடாமல் அனுபவிப்பீர்களாக என்று அனைவரிடமும் கூறுகிறார். பெரியதிருமொழி (6-10-6) - நானும் சொன்னேன் நமருமுரைமின் - என்பது போன்று இவரும் அருளிச்செய்கிறார்.

2-8-5 ஓவாத் துயர்ப்பிறவி யுட்படமற் றெவ்வெவையும்

மூவாத் தனிமுதலாய் மூவுலகும் காவலோன்

மாவாகி யாமையாய் மீனாகி மானிடமாம்

தேவாதி தேவ பெருமானென் தீர்த்தனே

பொருள் - எப்போதும் நீங்காத துக்கத்தை அளிப்பதான ஜன்மம் தொடங்கி உள்ளதான காத்தல் மற்றும் அழித்தல் போன்ற அனைத்துவிதமான செயல்களையும் எப்போதும் செய்தபடியும், மூன்று லோகங்களுக்கும் பாதுகாப்பாளான் என்றும், தேவர்களுக்கும் முதலாக உள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும் நாயகன் என்றும் உள்ள என்னுடைய ஸர்வேச்வரன் - உலகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஹயக்ரீவனாகவும், ஆமையாகவும், மனிதனாகவும் அவதரித்தவன் ஆவான்.

அவதாரிகை - கீழே “இணைவனாம் எப்பொருட்கும்” என்றார்; அதை உபபாதிக்கிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (2-8-1) – இணைவனாம் எப்பொருட்கும் - என்பதில் உணர்த்தப்பட்ட கருத்து இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது.

வ்யாக்யானம் - (ஓவாத் துயர்ப் பிறவியுட்பட) கீழே “நீந்தும் துயர்ப் பிறவி” என்கிறார்; இதிலே ஒருகால் விட்டுப்பிடிக்குமதுவும் இல்லை என்கிறார்; உச்சிவீடும் விடாத துயரை விளைக்கக்கடவதான ஜன்மம் தொடக்கமாக மற்றுமுண்டான ஐந்துக்கும் அவற்றை உடைத்தான பதார்த்தங்களுக்கும். “மூவா”

என்கிற இத்தை கீழே கூட்டுதல்; “மூவா – தனிமுதல்” என்று மேலே கூட்டுதல்; ப்ரவாஹ ரூபத்தாலே நித்யமாய்ப் போருகிற இதுக்குத் தனிமுதல் என்னுதல்; முசியாத அத்விதீய காரணமாய் என்னுதல்.

விளக்கம் - (ஓவாத் துயர்ப் பிறவியுட்பட) - துக்கத்தை விலக்குதல் என்பது குறித்து திருவாய்மொழி (2-8-2) - நீந்தும் துயர்ப் பிறவி - என்பதில் கூறப்பட்டது; ஆகவே இங்கு மீண்டும் கூறியதால், “கூறியது கூறல்” என்ற புநருக்தி தோஷம் வரும் அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அங்கு யானைக்குத் துன்பம் ஏற்பட்ட பின்னர் வந்து பிடித்தான், இங்கு அது போன்று விட்டுப் பிடிப்பது என்பது இல்லை என்கிறார். பரமபதம், நீங்காத துன்பத்தை அளிப்பதான பிறவி தொடக்கமாக உள்ள ஐந்துவிதமான மாறுதல்கள், அத்தகைய மாறுதல்கள் கொண்ட பொருள்கள் ஆகிய அனைத்திற்கும். இங்கு “மூவா” என்னும் பதத்தை இரண்டுவிதமாகக் கூட்டிப் பொருள் கொள்ளலாம். முதல் விதத்தில் “மூவாத எவ்வெவற்றுக்கும் தனிமுதல்” என்று கொள்வதாகும். இவ்விதம் கொண்டால், எப்போதும் அழிதல் இல்லாத அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும் தனி முதல்வன் என்று கருத்து; இங்கு “அழிதல் இல்லாத” என்பது பொருள்களுக்கு அல்ல; பொருள்கள் அழிந்தபடியே இருக்கும்; இங்கு “அழிதல் இல்லாத” என்றால், பொருள்கள் தொடந்து படைக்கப்பட்டபடியும் அழிந்தபடியும் உள்ள நிலை என்று கருத்து. இவ்விதம் கொண்டால் “மூவா = அழிதல் அற்ற” என்று பொருள். இரண்டாவது விதத்தில் “எவ்வெவற்றுக்கும் மூவாத தனிமுதல்” என்று கொள்ளலாம். இவ்விதம் கொண்டால் “முசியாத = சோம்பல் இல்லாத”, அதாவது எப்போதும் சோம்பாதபடியும், இது போன்று இன்னொரு காரணம் உண்டு என்று கூற இயலாதபடியும் உள்ளவன் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - தான், “தன்பக்கலிலே வழிபடவேணும்” என்று நினைத்து உபகரணங்களைக் கொடுத்துவிட, கொடுத்த உபகரணங்களைக் கொண்டு வழிகெட நடவாநின்றால், “இப்போது இங்ஙனே போயிற்றதாகில், க்ரமத்திலே நம்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்து மீட்டுக் கொள்ளுகிறாம்” என்று அநுமதி தாநத்தைப் பண்ணி உதானீநனாயிருக்கும்; இப்படி தன் நினைவைத் தப்பிப் போரச் செய்தேயும், கர்ஷகனாயிருக்குமவன் “ஒருகால் பதர்த்ததிறே” என்று

சோம்பிக் கைவாங்காதே மேலே மேலே கோலுமாபோலே, “ஒருகாலல்லா ஒருகால் ஆகிலுமாகிறது” என்று ஸ்ருஷ்டியா நிற்கும். “சோம்பாது இப்பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த வித்தா” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - இவ்விதம் இவன் சோம்பாமல் படைத்தபடி உள்ளதன் காரணம் என்ன என்று அருளிச்செய்கிறார். தன்னை வழிபட்டு அண்டி நிற்கவேண்டும் என்று எண்ணி உடல் உறுப்புக்களை அளிக்கிறான். ஆனால், தான் அளித்த அவற்றை அதற்குப் பயன்படுத்தாமல் வேறு எதற்கோ பயன்படுத்தத் தொடங்கும்போது, “சரி, இப்போது இவன் தனது விருப்பத்தின்படி நடக்கட்டும்; நாளடைவில் மெதுவாக இவனைத் திருத்தி நம் வழிக்குக் கொண்டு வருவோம்” என்று எண்ணி அனுமதி அளித்து, ஏதும் செய்யாமல் இருந்துவிடுகிறான். ஆனால் விவசாயி ஒருவன், “இந்த நிலம் ஒரு சமயம் விளைவித்தது அனைத்தும் பதராகப் போயிற்றே” என்று எண்ணி, அந்த நிலைத்தைக் கைவிடாமல் மீண்டும் மீண்டும் பயிர் செய்யத் தொடர்வது போன்று இவனும், “இன்று இல்லை என்றால், ஏதோ ஒரு காலகட்டத்தில் நம்மிடம் வருவான்”, என்று எண்ணியபடி மீண்டும் மீண்டும் படைத்தபடி உள்ளான். இதுவே சோம்பாமல் உள்ளதன் காரணமாகும். பெரியதிருவந்தாதி (18) - சோம்பாது இப்பல்லுருவையெல்லாம் படர்வித்த வித்தா - என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - இப்படி இவன் ஸ்ருஷ்டித்து ரக்ஷிப்பது எவ்வளவென்னில், (மூவுலகுங்காவலோன்) ஸ்ருஷ்டிக்குக் கர்மீபவிக்கும் எல்லையளவும். கீழும், மேலும், நடுவும் என்னுதல்; க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதம் என்னுதல். (காவலோன்) சாஸ்த்ர ப்ரதாநாதிகளாலே ரக்ஷிக்கை. இப்படி ரக்ஷிப்பது தன் மேன்மை குலையாதே நின்றோ? என்னில், (மாவாகி இத்யாதி) அகர்மவச்யனானவன் கர்மவச்யரோடு ஒக்கப் பிறந்தாயிற்று. (மாவாகி) ஹயக்ரீவ மூர்த்தியாய் அவதரித்தபடி. (ஆமையாய் மீனாகி) வித்யாப்ரகாசகமான அவதாரங்கள். (மானிடமாம்) ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள். அநுஷ்டீடேயார்த்தப்ரகாசகமான அவதாரங்கள். “மர்யாதாநாம் ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ:” என்றும், “யத் யதாசரதி ச்ரேஷ்ட்ட:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே. இப்படி தாழ்விட்டு அவதரிக்கிறவன்தான் ஆரென்னில், (தேவாதிகேவ பெருமான்) மநுஷ்ய கந்தம் பொறாத தேவர்கள் கந்தம் பொறாத நித்யஸூரிகளுக்கு அவ்வருகானவன்.

(என் தீர்த்தனே) நல்ல போக்யஜாதமிருக்க, நிஷித்த த்ரவ்யங்களை விரும்புவாரைப்போலே, தானும் தன்னுடைய குணங்களும் இருக்க, சப்தாதி விஷயங்களை விரும்பிப் போந்த என்னை, அவற்றை விட்டுத் தன்னையே விரும்பும்படியான சுத்தியைப் பிறப்பித்த சுத்தியையுடையவன். அன்றிக்கே, நான் இழிந்து ஆடும் துறை என்னுதல்.

விளக்கம் - இவ்விதம் இவன் படைத்து, காப்பாற்றுவது எத்தனை தொலைவுகளுக்குள் உள்ள பகுதி என்றால் அதற்கு விடை அளிக்கிறார். (மூவுலகுங்காவலோன்) - படைக்கப்படும் அனைத்து உலகங்கள் முழுவதும் என்கிறார். மூன்று என்பது கீழ் உலகம், மேல் உலகம், நடுவில் உள்ள உலகங்கள் என்று பொருள்; நடுவில் உள்ள உலகம் என்பது இந்தப் பூமியாகும்; கீழ் லோகம் என்பது பூமிக்குக் கீழே உள்ள ஏழு லோகங்கள், மேல் லோகம் என்பது பூமிக்கு மேலே உள்ள ஆறு லோகங்கள்; ஆக மொத்தம் பதினான்கு லோகங்கள். அல்லது மூன்று என்பது க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம் ஆகும். க்ருதகம் என்றால் உண்டாக்கப்பட்டு பின்னர் அழிவதான பூலோகம், புவர்லோகம் மற்றும் ஸ்வர்லோகம் ஆகும். அக்ருதகம் என்றால் உண்டாக்கப்படாதது, அழியாதது என்றுள்ள ஜனலோகம், தபோலோகம், ஸத்யலோகம் ஆகும். க்ருதகாக்ருதகம் என்றால் உண்டாக்கப்படும், உண்டாக்கப்படாமலும், அழிந்தும் அழியாமலும் உள்ளதான மஹர்லோகம் ஆகும். (காவலோன்) - காவல் என்பது சாஸ்த்ரங்களை அளித்து அதன் மூலம் நியமித்துக் காப்பாற்றுவது. இவ்விதம் காப்பாற்றுதல் என்பது, தான் இருந்த இடத்தில் அமர்ந்தபடியோ என்றால், அல்ல என்கிறார். (மாவாகி இத்யாதி) - கர்மவசப்படாமல் உள்ள அவன், கர்மங்களுக்கு வசப்பட்டவர்கள் வசிக்கும் இடத்தில் அவர்கள் அவர்கள் நடுவில் ஹயக்ரீவனாக அவதரித்தான். (ஆமையாய் மீனாகி) - சாஸ்த்ரங்களுக்குக் காரணமாக உள்ள அவதாரங்கள். (மானிடமாம்) - இராமனாகவும் க்ருஷ்ணனாகவும் அவதரித்தான்; அதாவது சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள விதிகளைக் கடைப்பிடிப்பதை உணர்த்தவல்ல அவதாரங்கள். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - மர்யாதாநாம் ச லோகஸ்ய கர்த்தா காரயிதா ச ஸ: - இராமன் உலகிற்கு ஏற்ற மரியாதைகளைச் செய்பவன், மற்றவர்களையும் செய்யும்படிச் செய்பவன் என்றும், கீதை (3-21) - யத் யதாசரதி ச்ரேஷ்ட்ட: - உயர்ந்தவன் எதனைச் செய்கிறானோ, மற்றவர்கள்

அதனையே பின்பறுவார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எடுக்கப்பட்ட அவதாரங்கள். இவ்விதம் தன்னை மிகவும் எளியவனாக வெளிப்படுத்தியபடி அவதாரிப்பது யார் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (தேவாதிதேவ பெருமான்) - மனிதர்களுடைய குணங்கள் இல்லாத உயர்ந்த தேவர்கள்; அந்தத் தேவர்களுடைய குணம் இல்லாத உயர்ந்த நித்யஸூரிகள்; இப்படிப்பட்ட நித்யஸூரிகள் அண்டும்படி உள்ளவன். (என் தீர்த்தனே) - மிகவும் இனிமையான பல பொருள்கள் உள்ளபோது, தாழ்ந்தவற்றை விரும்புபவர்கள் போன்று, ஸர்வேச்வரவராகிய தானும், தன்னுடைய உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களும் உள்ளபோதிலும், ஓசை முதலான உலகவிஷயங்களை விரும்பி அவற்றின் பின்னே சென்ற என்னை, அவற்றை நான் அகற்றி ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை மட்டுமே விரும்பும்படியான மனத்தாய்மை ஏற்படுத்திய தூய்மையானவன். அல்லது நான் விருப்பத்துடன் மூழ்கியபடி உள்ள ஸர்வேச்வரன் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 20)

15. சோராத காதல் பெருஞ்சுழிப்பால் தொல்லை மாலை ஒன்றும்

பாராது அவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மையன் தாள்

பேராத உள்ளத்து இராமானுசன் தன் பிறங்கிய சீர்

சாரா மனிசரைச் சேரேன் எனக்கு என்ன தாழ்வினியே.

விளக்கவுரை – என்றும் வாடாத பக்தி பூண்டு (பரிபூர்ணமான பக்தி) , அத்தகைய பக்தி என்ற வெள்ளத்தில் ஏற்பட்ட பெருஞ்சுழி ஒன்றில் அகப்பட்டவராக நின்றவர் பெரியாழ்வார் ஆவார். இவர் செய்தது என்ன? இந்த உலகம் என்ற ஸம்ஸாரக் கடலில் விழுந்து அவதிப்படும் ஜீவன்கள் படும் துன்பம் கண்டு இரக்கப்பட்டபடி உள்ளவனை; என்றும் உள்ளவனை; உயர்வற உயர்நலம் உடையவன், நிகரில் அமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தான் என்று பலவாறு போற்றப்படுபவனை; “அவன் ஸர்வேச்வரன், அனைத்தும் பொருந்தியவன்”, என்ற ஏற்றத் தாழ்வு பாராமல், சாதாரண மனிதர்களை “தீர்க்காயுஷ்மாந் பவேத்” என்று ஆசி அளிப்பது போன்று, எம்பெருமானாளுக்குப் பல்லாண்டு கூறினார். இவ்விதமாக அரங்கனுக்கே, “உன் செவ்வடி செவ்வித் திருக்காப்பு”, என்று மங்களாசாஸனம் செய்த பெரியாழ்வாரின் திருவடிகளை எம்பெருமானார் தனது மனதில் நீங்காமல் வைத்துள்ளார். இப்படிப்பட்டவர்கள் – கிட்டுவதற்கு மிகவும் அரியதான மனிதப் பிறவி எடுத்த போதிலும், நஷ்டத்துடன் கூடியவர்களே ஆவார்கள். இப்படியாக எம்பெருமானாரின் கருணைக்கு இலக்கான எனக்கு, இனி தாழ்வு எவ்விதம் ஏற்படும்? ஒரு குறையும் இன்றி, அனைத்தும் கூடும்.

அவதாரிகை – கீழ்ப்பாட்டிலே, குலசேகரப்பெருமானுடைய ஸம்பந்தத்தையிட்டுத் தம்மாலே கொண்டாடப்பட்ட வெம்பெருமானார் தம்மை பரிக்க்ரஹித்த வைபவத்தைச் சொல்லி, இப்பாட்டிலே ஸர்வபூத ஸுஹூர்த்தாய் ஸர்வரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனை ஸாஷாத்த்கரித்து அவனுடைய ரக்ஷகத்வாதிகளிலே கண்வையாதே ப்ரேமதசை தலையெடுத்து அவனுக்கு என்வருகிறதோ வென்னு மதிசங்கையாலே திருப்பல்லாண்டாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணி அவனுக்குக் காப்பிட்ட பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகளுக்கு ஆச்ரயமாக்கின திருவுள்ளத்தை யுடையரான வெம்பெருமானாருடைய கல்யாணகுணங்களைத் தங்களுக்கு ஆச்ரயமாகப் பற்றியிராத மநுஷ்யரை நான் கிட்டேன், ஆகையாலே எனக்கு இனி என்ன குறையுண்டென்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் குலசேகராழ்வாருடைய ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு, தம்மால் கொண்டாடப்படும் எம்பெருமானார் தன்னை எவ்விதம் வசீகரித்தார் என்று அருளிச்செய்தார். அனைத்து உயிர்களுக்கும் நம்மை செய்பவனாகவும், அனைத்தையும் காப்பாற்றுபவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரனை நேரடியாகவே கண்டு, அவனுடைய காப்பாற்றும் தன்மை போன்றவற்றை நோக்காமல், அவன் மீது கொண்ட மாறாத காதல் ஓங்கி நின்ற காரணத்தால் அவனுக்கு ஏதேனும் தீங்கு உண்டாகிவிடுமோ என்று சந்தேகம் கொண்டு, திருப்பல்லாண்டு மூலம் வாழ்த்து கூறி அவனுக்குப் பெரியாழ்வார் காப்பிட்டார். இந்தப் பாசுரத்தில், இப்படிப்பட்ட பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகளில் அண்டி நிற்பதான திருவுள்ளத்தைக் கொண்டவராகிய உடையவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களை அண்டி நிற்காத மனிதர்களை நான் அண்டமாட்டேன். ஆகவே எனக்கு என்ன குறை உள்ளது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சோராதகாதல்) சோராதே – வாடாதே. ஸங்குசிதமாகதே யிருக்கிற பக்தி. பரிபூர்ண பக்தியென்றபடி. “புநர் விச்லேஷ பீருத்வம் பரமா பக்திர் உச்யதே” என்னும்படியான பக்தியென்றபடி. அன்றிக்கே, சோராத காதல் - அவ்யபிசாரினியான பக்தி யென்னவுமாம். (பெருஞ்சுழிப்பால்) அவர்பட்ட சுழிதான் ஸங்குசிதமன்றுகாணும். (பெருஞ்சுழி) பரிபூர்ணையான பக்தி கரைபுரண்டவோபாதி அதினுடைய மஹாப்ரவாஹத்தின் நடுவே

பிறந்ததாகையாலே மஹாவேக கர்த்தத்தோடேகூடி அதிவிஸ்தர்தமாயிருக்கிற சுழியிலே யகப்பட்டு ஆழங்கால் படுகையாலே. (தொல்லைமாலை) “நித்யஸ்ஸத்ய:” என்கிறபடியே நித்யஸத்யனுமாய், “ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசாந: ஸ ஏகாகீ ந ரமேத” என்றும், “அசிதவிஷ்டாந் ப்ரளயே ஜந்தூநவலோக்ய ஜாதநிர்வேத:” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட்டு உருமாய்ந்து கிடக்கிற இச்சேதநருக்காக நிர்வேதப்படுமபடியான வ்யாமோஹத்தையுடைய ச்ரிய:பதியை.

விளக்கம் - (சோராதகாதல்) சேராத என்றால் வாடாத. அதாவது சுருக்கம் அடையாமல் உள்ள பக்தி, பரிபூர்ணமான பக்தி என்று கருத்து. புநர் விச்லேஷ பீருத்வம் பரமபக்திர் உச்சயதே - அவனை மீண்டும் பிரிந்துவிடுவோமோ என்னும் அச்சத்தை பரமபக்தி என்பர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள பக்தி. அல்லது சேராத காதல் = சேரம் போகாத காதல், அடுத்தவரை நோக்காத பக்தி. (பெருஞ்சுழிப்பால்) - அவர் அகப்பட்ட சுழியும் சுருக்கம் அற்று பெரியதாக உள்ளது. (பெருஞ்சுழி) - பரிபூணமான பக்தியானது கரைபுரண்டு ஓடத் தொடங்கியது; அந்த மஹாப்ரவாஹத்தின் நடுவில் மிகவும் பெரியதாக உள்ளதான சுழியினைப் போன்றுள்ள காதலில் சிக்குண்ட காரணத்தால். (தொல்லைமாலை) - நித்யஸ்ஸத்ய: - என்றும் உள்ளவன், ஸத்யமானவன் - என்பதற்கு ஏற்றபடி எப்போதும் ஸத்யமாக உள்ளவனாகவும், ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா நேசாந: ஸ ஏகாகீ ந ரமேத - தொடக்கத்தில் நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான், நான்முகனும் இல்லை சிவனும் இல்லை, தனியாக இருந்த அவனுக்கு மகிழ்வு ஏற்படவில்லை - என்றும், தயாசதகம் (17) - அசித் அவிசிஷ்டாந் ப்ரளயே ஜந்தூந் அவலோக்ய ஜாத நிர்வேதா - ப்ரளயத்தின்போது அனைத்து உயிரினங்களும் அசேதனப் பொருள்கள் போன்று, அசைவற்று - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸம்ஸாரம் என்ற இந்தப் பெருங்கடலில் சிக்குண்டு துடித்து தங்களுடைய ஸ்வரூபம் இன்னது என்று அறியாமல் கிடக்கும் இந்தச் சேதனர்களை எண்ணி வருந்தும்படியான மயக்கம் உள்ளவனாகவும் இருக்கும் மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனை.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்றும் பாராது) “மங்களாநாஞ்ச மங்களம்”, “ந வாஸுதேவாத் பரமஸ்தி மங்களம்” என்றும், “உயர்வற வுயர்நல முடையவன் - அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி” என்றும், “நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே” என்றும், “ஒன்றும் தேவுமுலகுமுயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று நான்முகன் றன்னொடு தேவருலகோ டுயிர் படைத்தான்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகல ஜகத் ஸ்ரஷ்டாவாய் ஸர்வேச்வரனாய் ஸர்வமங்களங்களையும் கொடுக்கக் கடவனானவனை இப்புடைகளாலே ஏகதேசமும் நிரூபியாதே, தம்முடைய ப்ரேம பரவசராய்க் கொண்டு, இவையென்றும் விசாரியாதே - இவற்றிலொன்றிலும் கண்வையாதே யென்றபடி.

விளக்கம் - (ஒன்றும் பாராது) - ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் - மங்களாநாம் ச மங்களம் - மங்களமானவற்றில் மங்களமானவன் - என்றும், ந வாஸுதேவாத் பரமஸ்தி மங்களம் - வாஸுதேவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த மங்களம் வேறு இல்லை - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-1) - உயர்வற வுயர்நல முடையவன் - அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி - என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-10) - நிகரில் அமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-1) - ஒன்றும் தேவுமுலகுமுயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று நான்முகன் றன்னொடு தேவருலகோ டுயிர் படைத்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து உயிர்களையும் படைத்தவனாகவும், அனைத்திற்கும் ஈச்வரனாகவும், அனைத்து மங்களங்களையும் அளிப்பவனாகவும் உள்ள இவனுடைய இந்தச் செயல்கள் மூலம் இவனுடைய வலிமையை நோக்காமல், தனது காதல் காரணமாக இவற்றை ஆராயாமல்.

வ்யாக்யானம் - (அவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மையன் தாள்) லோகத்திலே பரிமித காலவர்த்தியான ஸாதாரண ஜநங்களுக்கு ஆயுர்த்தமாக “ஆயுராசாஸ் தே” என்கிறபடியே தீர்க்காயுஷ்மாந் பவேத் என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாரைப்போலே அந்த ச்ரிய:ப்பதியைக் குறித்து, “பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு, பல கோடி நூறாயிரம், மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா உன் செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு - நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு, சுடராழியும் பல்லாண்டு, அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு” என்று

அபரிமிதமான காலத்தை யுண்டாக்கி அது தன்னையே பெருக்கி இப்படிப்பட்ட காலதத்வமுள்ளதனையும் செவ்வி மாறாதே நித்யஸ்ரீயாக வாழவேணுமென்று இப்படி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே தமக்கு ஸ்வபாவமாக வுடையரான பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகளை. பான்மை - ஸ்வபாவம். தாள் - திருவடிகள்.

விளக்கம் - (அவனைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும் பான்மையன் தாள்) - இந்த லோகத்தில் காலத்தினால் அளவுபடுத்தப்படும் சாதாரண மக்கள் நீண்ட ஆயுளுடன் வாழவேண்டும் என்பதற்காக “ஆயுராசாஸ் தே - உனக்கு தீர்க்கமான ஆயுள் உண்டாகக்கடவது” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “தீர்க்காயுஷ்மாந் பவேத் - நீ பல்லாண்டு வாழவேண்டும்” என்று வாழ்த்துவது போன்று, அந்த மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனைக் குறித்து, திருப்பல்லாண்டு (1) - பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு, பல கோடி நூறாயிரம், மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா உன் செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு - நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு, சுடராழியும் பல்லாண்டு, அப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு - என்று எல்லையற்ற காலத்தைக் கூறி, அந்தக் காலத்தையே பலவாகப் பெருக்கிக் கூறி, இப்படிப்பட்ட காலதத்வம் உள்ளவரை அழகும் இளமையும் மாறாமல் எப்போதும் ஐச்வர்யம் நிரம்பியவனாக வாழவேண்டும் என்று வாழ்த்தியபடி நிற்பதையே தனக்கு இயல்பாகக் கொண்ட பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகளை.

வ்யாக்யானம் - (போராதவுள்ளத் திராமாநுசன்றன்) விட்டு நீங்காத திருவுள்ளத்தை யுடையரான எம்பெருமானாருடைய, பேருகை - நீங்குகை. (பிறங்கியசீர்) நித்யாபிவர்த்தமான கல்யாணகுணங்களை. “குத்ருஷ்டி குஹநா முகே நிபதத: பரப்ரஹ்மண: கர க்ரஹ விசக்ஷணோ ஜயதி லக்ஷ்மண: அயம் முநி:” என்கிறபடியே குதர்ஷ்டிகளாலே யழிக்கப்பட்ட பகவத்வைபவத்தை ஸ்ரீபாஷ்யமுகேந வெளிப்படுத்தி, இவ்வளவும் இனிமேலுள்ள காலமெல்லாமும் நித்யாபிவர்த்தமாம்படி பண்ணுகையாலே இவருடைய கல்யாணகுணங்களும் நித்யாபிவர்த்தமாய்க் காணுமிருப்பது. பிறங்குதல் - மிகுதி.

விளக்கம் - (போராதவுள்ளத் திராமாநுசன்றன்) - விட்டு அகலாத திருவுள்ளத்தைக் கொண்டவராகிய எம்பெருமானாருடைய. (பிறங்கிய சீர்) - எப்போதும் வளர்ந்தபடி உள்ள திருக்கல்யாண குணங்களை. குணங்கள் எவ்விதம் ஒவ்வொரு நாளும் வளர்ந்தபடி உள்ளன என்று கூறலாம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். யதிராஜ ஸப்ததி (38) - குத்ருஷ்டி குஹநா முகே நிபதத: பரப்ரஹ்மண: கர க்ரஹ விசக்ஷணோ ஜயதி லக்ஷ்மண: அயம் முநி: - பரப்ரஹ்மமானது மாயாவாதிகளின் வாதங்களில் சிக்குண்டது. இவை அனைத்தையும் நீக்கி, பரப்ரஹ்மத்தை மிகவும் எளிதாக உயர்த்த வல்லவராக உள்ள இராமாநுஜர், அனைவரிலும் மேம்பட்டவராகவே உள்ளார் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வேதங்களுக்குத் தவறான பொருள் உரைப்பவர்கள் மூலமாக அழிக்கப்படுவதான ஸர்வேச்வரனுடைய வைபவம் குறித்து ஸ்ரீபாஷ்யம் மூலம் வெளிப்படுத்தி, இது போன்ற பலவும் காலதத்வம் உள்ளது முடிய அன்றாடம் வளர்ந்தபடி உள்ள நிலையை உண்டாக்கிய காரணமாக இவருடைய திருக்கல்யாண குணங்களும் வளர்ந்தபடி உள்ளன என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (சாராமனிசரை) அவற்றைத் தங்களுக்கு அபாச்ரயமாகப் பற்றியிராத மநுஷ்யரை “ந்ர்தேஹமாத்யம் ப்ரதிலப்ய துர்லபம்” என்கிறபடியே அதிதுர்லபமான மநுஷ்ய தேஹத்தையுடையரா யிருந்தும், “புமாந் பவாப்திம் ந தரேத் ஸ ஆத்ம ஹ” என்னும்படி நஷ்டப்ராயரான மநுஷ்யரென்றபடி. யோக்யதையில்லாதே அகன்று போனார்களென்று ஆறியிருக்கப்போமோ. ச்ரவண மநநங்களுக்கு ஸாதநங்களை யுடைத்தான மநுஷ்ய தேஹத்தைப் பெற்றும் ஆச்ரயிக்காத கர்ப்ப நிர்ஶ்பாக்யரை. (சேரேன்) அப்படிப்பட்டவரை ஒருக்காலும் கிட்டாதே ஸவாஸநமாக விட்டிருந்தேன். “நாஸ்தி ஸங்கதிரஸ்மாகம் யுஷ்மாகம் ச பரஸ்பரம்” என்கிறபடியே குடநீர் வழித்துக் கொண்டிருந்தேன். (எனக்கென்ன தாழ்வினியே) இப்படியான பின்பு எம்பெருமானாருடைய க்ர்பைக்கு விஷயபூதனான வடியேனுக்கு என்ன தாழ்வுண்டு - என்ன அவத்யமுண்டு. “ததேவமுஷ்ணாத்யசுபாந் யசேஷத:” என்றும், “ஸித்தே ததீயஸேஷத்வே ஸர்வாதாஸ் ஸம்பவந்திஹி” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே ஒருகுறைகளு மின்றிக்கே ஸர்வமும் கரதலாமலகமா யிருக்கு மென்றபடி.

விளக்கம் - (சாராமனிசரை) - அத்தகைய எம்பெருமானாருடைய திருக்கல்யாண குணங்களையே தங்களுக்கு ஆபத்து உண்டாகும்போது, வேறு கதி இல்லை என்று எண்ணி பற்றாமல் உள்ள மனிதர்களை, நர்தேஹமாத்யம் ப்ரதிலப்ய துர்லபம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப கிட்டுவதற்கு மிகவும் அரிதான மனிதப்பிறவி அடைந்துள்ளபோதிலும், ஸ்ரீமத் பாகவதம் (11-20-17) - (உத்தவகீதை) புமாந் பவாப்திம் ந தரேத் ஸ ஆத்ம ஹ - மனிதப்பிறவியை ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலைக் கடக்கப் பயன்படுத்தாதவன், தனது ஆத்மாவைத் தானே நாசம் செய்பவன் ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப, கிடைத்த வாய்ப்பினை இழந்த மனிதர்கள் என்று பொருள். அவர்களுக்குத் தகுதி இல்லை என்ற காரணத்தால் அகன்றுவிட்டனர் என்று சமாதானம் செய்துகொண்டேன். வாயால் கூறவும், மனதால் மனப்பாடம் செய்யவும் ஏற்றதான மனித சரீரம் பெற்றுள்ளபோதிலும், எம்பெருமானாரை அண்டாத, கர்ப்பத்திலேயே பாக்யம் அற்ற மனிதர்களை. (சேரேன்) - அவர்களை நான் ஒரு நாளும் அண்டாமல், அவர்களையும் என்னை அண்டவிடாமல் உள்ளேன். அத்யப்ரப்ருதி ஹே லோகா! யூயம் யூயம் வயம் வயம் நாஸ்தி ஸங்கதிரஸ்மாகம் யுஷ்மாகம் ச பரஸ்பரம் அர்த்தகாமபரா யூயம் நாராயணபரா வயம் வயம் து கிங்கரா விஷ்ணோ:, யூயம் இந்த்ரியகிங்கரா: - ஜனங்களே! இன்று முதற்கொண்டு நீங்கள் நீங்கள்தாம்; நாங்கள் நாங்கள்தாம். எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் இல்லை. நீங்கள் பணத்திலும் சிற்றின்பத்திலும் நிறைய ஆசை உடையவர்கள். நாங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் மட்டுமே ஆசை உடையவர்கள். நீங்கள் பணத்திலும் இகலோக இன்பத்திலும் ஆசை உள்ளவர்கள் என்பதால் ஐம்புலன்களுக்கு வேலை செய்யும் வேலைக்காரர்கள். நாங்கள் எம்பெருமானுடைய வேலைக்காரர்கள். ஆகையால் உங்களுடன் நாங்கள் சேர மாட்டோம். எங்கள் தன்மையே வேறு; உங்கள் தன்மையே வேறு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இறந்தவர்களை தீ மூட்டிய பின்னர், சம்பந்தம் தீர்த்தது என்று சட்டியைக் கீழே போட்டு உடைப்பது போன்று, நான் ஒதுக்கினேன். (எனக்கென்ன தாழ்வினியே) - இவ்விதம் எம்பெருமானாருடைய கருணைக்கு இலக்காகிவிட்ட எனக்கு எந்தவிதத்தில் குறை உள்ளது? ந்யக்ரோத பீஜே வடவத் ப்ரணவே சப்தஜாலவத் ஸித்தே ததீயஸேஷத்வே ஸர்வாதாஸ் ஸம்பவந்திஹி - ஆலம் விதையில் ஆலமரம் போன்றும், ப்ரணவத்தில் அனைத்து சப்தங்கள் போன்றும் பாகவத சேஷத்வம்

கிட்டினால், அனைத்துப் பொருள்களும் கிடைத்தது போன்றே ஆகும் – என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு குறையும் இல்லாமல், அனைத்தும் எப்போதும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போன்று எனக்கு ஏற்படும்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்